

LUNNA

2.0

Sofia Pekkarinen

TAMMI

Sofia Pekkarinen

LUNA
2.0

TAMMI

HELSINKI

© SOFIA PEKKARINEN JA TAMMI 2021

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-952-04-2629-3

Kolme mustikkashoturia

”Kuvitelkaa, jos koko elämänsä voisi vaihtaa toiseksi sormia napsauttamalla”, Mona sanoi silmät loistaen ja kaivoi tupakkaaskin pikkulaukustaan. ”Kenen kanssa tekisitte vaihtokaupat, jos saisitte olla yhden päivän ihan kuka tahansa?” Hän suojasi sytkäriä kämmenellään ja sytytti röökien palamaan. Lämmin tuuli pyöräytti savurenkaan viereisellä tuolilla istuvan Sonjan kasvoille ja sai naisen nyrpistämään inhoten nenäänsä.

”Todellinen henkilö vai fiktiivinen hahmo?” minä kysyin irrottamatta katsettani kukkakärpäsestä, joka killui viinilasissani ja heilutteli siipiä kai viimeisillä voimillaan. ”Elävä vai kuollut?” tarkensin vielä ja otin lasista varovaisen huikan. Harkitsin noukkivani pikkukaverin turvaan, mutta olisin todennäköisemmin litistänyt sen nakkisormillani kuoliaaksi – taatusti surkeampi tapa menettää henkensä kuin hukkoa helteisenä kesäpäivänä jääkaappikylmään chardonnayhyn.

”Mähän sanoin, että kuka tahansa! Ei tässä mitään sääntöjä kaivata”, tuhahti Mona, jolle sääntö oli kirosanana perkelettä pahempi, ja huitaisi kärsimättömästi kädellään.

Sonja muikisteli mietteläänä huuliaan. Sitten ne levisivät maireaan hymyyn. ”Mä olisin varmaan Kasper”, hän sanoi, nojautui raskaammin tuolinsa selkänojaan ja kallisti kasvonsa aurinkoon. Vaaleat hiukset valahtivat olkapäiltä ja paljastivat päivettyneen dekolteen sekä korvissa killuvat hopeiset renkaat.

”Kasper kuka?” Mona kysyi ja suki lyhyttä tukkaansa.

”Miten niin kuka? Mun mies tietenkin, *Kasper*.”

Sonjaa viereisestä pöydästä silmäillyt kesämies käänsi petyneenä päänsä, survaisi aurinkolasit takaisin silmilleen ja kulautti kaljatuoppinsa tyhjäksi.

”Sä et voi olla tosissasi”, sanoin otsaani rypistäen. ”Siis jos saisit olla ihan kuka tahansa!”

Hymy Sonjan kasvoilla leveni ja hän kohautti kainostellen olkiaaan. Mona vastasi katseeseeni tympääntyneenä ja puhalsi suupielestään paksun savuvanan. Sitten hänen ilmeensä kirjastui.

”Nyt mä tajusin!” Mona nyökytteli varmana oivalluksestaan ja nosti etusormen ilmaan. ”Sonja haluaa tietää, miltä tuntuu bylsiiä itseään! Mäkin olen totta puhuen monesti miettinyt sitä.”

Sonja otti tukea tuolinsa käsinojista, kohottautui istumaan ja vilkuili korvat punaisina ympärilleen. ”Voi juma!” hän suhahti tuskastuneena. ”Se ei todellakaan ole oikea syy.” Hän veti kumilenkin ranteestaan ja kietaisi hiuksensa ponihännälle ennen kuin jatkoi: ”Mä vain haluaisin Kasperin edes kerran näkevän, minkälainen ihmemies se mun silmissä on.”

Sellaiset puheet herättivät kaltaisessani sinkkunaisessa vääjäämättä kateuden piston. Mona puolestaan tuhahti ja muljautti suureleisesti silmiään. Hän töpötteli tupakkansa jämät tuhkakuppiin ja käänsi sitten katseensa minuun.

”Luna, olisiko sulla heittää jotain vähemmän siirappista?”

Naputtelin mietteliiäänä leukaani ja ristin oikean jalan vasemman päälle. Polvitaive oli hikinen ja sandaali luiskahti kopsahtaen takaisin lattiaan.

”Aika paha”, sanoin hitaasti ja pyyhin lasin reunaan tarttunutta huulipunaa peukalollani. ”Ehkä mä olisin Quentin

Tarantino, koska sillä on niin mahtavan kieroutunut mieli. Tai sitten Frodo Reppuli.”

Mona kohotti toista kulmaansa. ”Koska jopa sen maahan kaivettu kolo on sun kotia suurempi?” hän ehdotti. ”Vai koska hobittien ei tarvitse sheivata karvaisia jalkojaan?”

Sonja tyrskähti, ja minä heitin mytyksi rutatun kuitenkin Monan otsaan.

”Ei, vaan koska Frodolla oli selkeä päämäärä! Sen elämällä sentään oli jokin tarkoitus”, selitin käsilläni elehtien ja löin sormen kipeästi pöydän reunaan. ”Kukaan ei varmasti kysynyt siltä, että *Frodo hei, missä näet itsesi viiden vuoden päästä?* Tai että *oletko ajatellut kouluun hakea? Miten sä olet vieläkin sinkkuna, kun kohta pitäisi jo olla pullat uunissa?*”

Sonja kurkotti taputtamaan polveani.

”Teidän äiti on vain – no, kyllä sä tiedät”, hän sanoi olkaansa kohauttaen, ”äiti. Se rakastaa sua.”

Niinpä niin, rakkaus oli aina alibi äidin painostukselle ja tunkeilevalle käytökselle. *Älä tee työtä elääksesi, vaan elä työtä tehdäksesi*, se oli hänen mottonsa! Tai sitten *wed, work, worry* – sekin olisi sopinut mainiosti, sillä nauru, elämä ja tosirakkaus olivat kai hänen maailmankuvassaan pelkkää sutta ja sekundaa.

”Eihän teistä ole mitään vastusta! Vien helpon voiton tällä kierroksella”, Mona palasi asiaan ja risti tyytyväisenä kädet rinnalleen. ”Oikea vastaus on tietysti Lumikki.”

Minä ja Sonja vaihdoimme katseen.

”Kyllä te tiedätte, siitä Disneyn piirretystä.” Mona levitteli käsiään. ”Miettikää vähän! Lumikki asuu yhdessä seitsemän miehen kanssa, jotka kaikki palvovat maata sen jalkojen alla ja tekevät mitä tahansa sen hyväksi. Kelatkaa – *ihan mitä tahansa. Kaikki seitsemän.*” Hän iski silmää ja sai vanhoja animaatioita rakastavan Sonjan haukkomaan henkeä.

”Ne on kääpiöitä, Mona!” hän suhahti. ”Seitsemän. Pientä. Kääpiötä.”

”Entä sitten? En mä ole mitenkään ahdasmielinen.”

”Monalle se on aina ollut Lumikki ja seitsemän pientä penistä.”

”Miten niin *pientä*?” Mona kysyi silmät pyöreinä. ”Olettehan te nähneet niiden valtavat nenät... Luna, sä ainakin tiedät mitä isonenäisistä miehistä sanotaan.”

Nyökyttelin myhäillen ja kohottelin kulmiani. Sonja katsoi vitsailuani epäuskoisena ja naksautti paheksuen kieltään.

”Sun ei tarvitse haaveilla päivästä Tarantinona, teillä kahdella on kieroutunut mieli ihan omasta takaa!”

Minä ja Mona kilautimme virnistäen lasimme yhteen. Kirkas taivas paljastui aurinkovarjon takaa, kun nostin maljan huulilleni ja kallistin päätäni. Puristin silmät kiinni ja kulautin kurkkuuni lasin pohjalla lämmenneen viinitilkan – ja harmikseni myös siihen hukkuneen hyönteisen.

Mona lähti hakemaan tiskiltä lisää juotavaa. Hän otti askeleita terassin kaiuttimista kantautuvan letkeän housen tahtiin ja pumppasi nyrkkiään ilmassa. Minä ja Sonja seurasimme katseillamme Monan menoa ja annoimme aplodit hänen pyörähtäessään ympäri. Naurumme hukkui lasipullojen kilinään ja kuplivaiseen puheensorinaan. Varjostin silmiäni, tiirailin taivaalle ja vedin syvään henkeä. Lokkeja ei näkynyt, mutta niiden kirkuna kuului jostakin taivasta leikkaavien katonharjojen takaa. Lempeä tuuli nappasi ilmassa leijuvat aromit ja pyöräytti niistä humalluttavan cocktailin: loraus aurinkorasvaa ja kosteita kainaloita, pala kuumaa asfalttia ja ripaus nostalgiaa vuosien takaa. Se oli kesän tuoksu, joka pakotti hymyilemään niin että poskiin sattui.

Ennen pitkää pöydällä oli laiskasti savuava tuhkakuppi, sininen aurinkovoidetuubi ja kolme tyhjäksi juotua shotti-

lasia. Niistä ainoa puhtaaksi nuoltu oli tietysti Monan, joka oli nähnyt lasin reunoille sulaneessa kermavaahdossa kaikki eroottisen show'n ainekset. Sonja oli vannonut posket punaisina, että vaihtaisi pöytää jos Mona ei lopettaisi *tällä sekunnilla*, ja minäkin olin huomauttanut nauruni lomasta, että Monan käytös oli varatuksi naiseksi karvan verran ylitse-ampuvaa. Riettaat kielenliikkeet ja kainostelemattomat katseet viereisen pöydän testosteroninkatkuiseen seurueeseen olivat kuitenkin tehneet tehtävänsä: hetkeä myöhemmin baarimikko kantoi pöytäamme uudet viinilasilliset tyhjiksi juotujen tilalle. Etukäteen maksettuja, kuinkas muutenkaan.

Me kolme skoolasimme kauan odotetulle kesäkuulle, ja rintaani humautti pakahduttava kiitollisuus. Hiprakkaisessa hellyyden puuskassani olin vähällä palata vielä Monan kysymykseen ja lipsauttaa, että tarkemmin ajateltuna en halunnut olla päivääkään kukaan muu. En ainakaan, jos se tarkoitti Kolmesta mustikkashoturista luopumista. Sellaisen ääneen myöntäminen olisi kuitenkin saanut Monan pyöryttämään silmiään, Sonjan liikuttumaan kyyneliin ja minun poskeni helottamaan niin, ettei punaisuutta olisi voinut laittaa edes auringon piikkiin. Kurkotin sen sijaan käsivarteni pöydän yli, pörrötin Monan tukkaa ja nipistin hellästi Sonjan poskea. Annoin leveän hymyn puhua puolestani.

*

Seisoin suihkussa silmät kiinni ja haikailin aikoja, jolloin krapulapäivät olivat pientä päänsärkyä lukuun ottamatta olleet tavallisia päiviä muiden joukossa. Nykyään jo muutama hassu viinilasillinen sai pään jyskyttämään, armottoman väsymyksen painamaan silmäluomia ja kuvotuksen vellomaan myrskyvaroituksena vatsanpohjassa. Huokaisin

lannistuneena ja hieroin ohimoitani. Tähän oli tultu. Pisteseen, jossa Velanperijätär Krapula ei enää antanut nuorisolennusta edellisillan alkoholiannoksista, vaan peri kaiken takaisin korkojen kera.

Vesi valui suihkusta onnettomina noroina, lorisi ryhdyttömille hartioilleni kuin kesän kuivattama putous. Reidet punoittivat jo kuumasta vedestä ja sormenpäät alkoivat muistuttaa rusinaa, mutta minä sen kuin vaapuin jalalta toiselle tuijotellen laattalattialla uiskentelevan suihkuverhon helmaa. Se oli epäilyttävän värinen, keltainen kuin koiran kusi. Pitäisi pestä se tai ostaa kokonaan uusi verho – ihan kuin yhden hengen taloudessani ei olisi muutenkin ollut velvollisuuksia riittämiin! Samaa kiroisin joka kerta siinä seistessäni ja niin varmaan kiroaisin jatkossakin, kaikki tulevat vuodet, jotka viettäisin surkeaa sinkkuelämäni tässä Kallion ylihintaيسessa luukussa.

Kun pitää olla niin helkkarin saamaton... Painoin huoakaisten hanan kiinni ja kietaisin ympärilleni koukustaan pudonneen pyyhkeen. Se oli edellisen suihkun jäljiltä kostea ja liimautui viileänä paljasta ihoani vasten.

Peilikaapin ovi vinkui, kun hieroin sen höyrystynyttä pintaa kämmenelläni. Tiirailin kuumuudesta kiilteleviä kasvojani pienestä sumuisesta ympyrästä, kun levitin päivävoidetta punoittaviin poskipäihin ja helläksi palaneeseen hiusrajaan. Tumma tukka kiemurteli ohuena hiirenhäntänä pitkin kaulaa ja tiputteli vettä varpasiini. Väsymyksen värjäämät silmäanaluset olivat miltei yhtä siniset kuin kosteiden ripsien kehystämät iiriksetkin, ja kulmakarvat kaartuivat eriparisina niiden yllä. Paksut huulet näyttivät paljailta ilman huulipunaa, ja suupielet roikkuivat kuin alastomuuttaan häpeillen.

Jokin ylempi voima kai osoitti myötätuntoaan, kun komensi kylpyhuoneeseen vangittua vesihöyryä kätkemään

kuvajaiseni helmoihinsa. Loksautin oven auki ja löin ulos astuessani varpaan kynnykseen, kuten arkiamujeni rutii-neihin tuntui nykyään kuuluvan. Ääneen kiroillen kinkkasin siihen ainoaan huoneeseen, joka yksiöni pohjapiirroksen oli mahdutettu pikkuruisen kylpyhuoneen ja kenkätelineen levyisen eteisen lisäksi. Vilkaisin hyllyllä nököttävän mikro-aaltouunin digitaalista kelloa – *viittä vaille hirveä kiire!*

Toinen käsi piteli hiustenkuivaajaa sillä välin kun toinen kulautti kurkusta särkylääkkeen ja pullonpohjalliset huoneen-lämpöistä Jaffaa. Edellispäiväiset vaatteet odottivat pyykkäystä yhtenä myttnä huoneen nurkassa, mutta vedin ne ylleni siitä huolimatta. Makea hajuvesikään ei kyennyt peittämään eltaantuneen maidon ja vanhan kahvin puoleensavetävää löyhkää, vaan sekoittui siihen kuin halpa gini tonikkiin.

Kostea deodorantti tarttui puuvillakankaaseen ja jätti kainaloihin märät läntit. Sen oivallettuaani ryntäilin kyynärpäitä heilutellen ympäri asuntoa ja keräsin ovenkahvassa roikkuvaan reppuun olennaisimmat tykötarpeet, kuten banaanin, kierrevihkon ja varatamponin. Punasin huulet. Pengoin meikkipussista ripsiväriä samalla kun luin WhatsAppiin saapuneen viestin ja ujutin jalkojani valmiiksi solmittuihin Converseihin. Olin vähällä kääntyä ovelta vilkaistakseni vielä kerran peiliin, mutta turhaahan se olisi ollut – valmiimpaa minusta ei tänä aamuna tulisi.

Aurinko loimotti kirkkaalla taivaalla, eikä tuulella ollut asiaa korkeiden kerrostalojen reunustamille kaduille. Pitkissä housuissani ja t-paidassani oli kaksi lahjetta ja hihaa liikaa, vaikka kello ei ollut vielä kymmentäkään. Musta kangas hiersi nivusia, kun juoksin ratikkapysäkille tuttua reittiä: ohi epäilyksiä herättävän hierontapaikan, Helsingin parasta pitsaa lupaavan lounasravintolan sekä halvan kaljan perässä remuavien opiskelijoiden suosiman kuppilan. Ikuisen vapun

aukionakin tunnetulla Piritorilla oli jo niin levoton tunnelma, ettei ollut vaikea arvata, mistä se oli monet lempinimensä saanut. Keltaiset muovikassit kilisivät, nyrkkejä heristeltiin, Pena oli vienyt Ripen muijan.

Sätkää pössyttelevä parrakas mies istui jalat ristissä aukion laidalla, edessään pahvinen kyltti ja kyltissä kursailematon ilmoitus kaljarahan puutteesta. Näky sai minut muistamaan edellisessä työvuorossa saamani tipin, ja ongin kolikon epäroimättä taskustani. Jos valheisiin päättynyt parisuhteeni nimittäin oli minulle jotakin opettanut, niin sen, ettei mikään ollut rehellisyyttä arvokkaampaa! Euro humpsauti nurinpäin käännettyyn lakkiin ja veti partaveikon kasvot leveään virneeseen. Savupilven keskeltä kohosi repsottavalla laastarilla paikattu peukalo.

Välkkyviin liikennevaloihin kiihdyttäessäni aprikoin, mahtoiko päivän hyvä työ tulla kalja-almulla kuitatuksi vai saiko sillä omaantuntoonsa sittenkin vain pitkän miinuksen.

Maitovaahtopenis

Kahvila oli perustettu ennen syntymääni yhdeksänkymmentäluvun alussa. Roosan värisille seinille naulatuista valokuvista päätellen oli alkuperäinen henki säilynyt sisustuksessa varsin ansiokkaasti: sama ajaton lankkulattia, kierrätyskeskuksista ja kirpputoreilta haalitut eripariset pöytäryhmät, tutun logon koristama punainen juomakaappi, lasivitriinein varustettu linjasto sekä vanhanaikainen kassakone. Mikään ei ollut muuttunut, paitsi kahvilan nimi, joka oli alkujaan ollut *Mathilda's Coffeeshop* mutta jonka Mathilda oli vuosituuhannen vaihteessa muuttanut *Kahvilaksi*, kun oli saanut tarpeekseen avaruuskakkuja ja kannabista penäävistä turisteista.

Mathilda oli Monan täti, mikä oli varmasti suurin syy siihen, että Mona oli saanut Kahvilasta esimiehen paikan heti ravintola-alan perustutkinnon suoritettuaan. Ja että hän oli onnistunut säilyttämään paikkansa niinäkin päivänä, kun ei ennättänyt vetämään hermosauhuja jokaisen hankalan asiakkaan jälkeen.

Mutta kuka minä olin sanomaan? Ilman Monan puolueellisia suosituksia olisin tuskin erottunut työnhakijoiden joukosta edukseni, sillä minulta ravintola-alan koulu oli jäänyt kesken heti ensimmäisen lukukauden jälkeen – kuten olivat jääneet opastuspalvelujen ammattitutkinto ja parturi-kampaajakoulutuskin. Valkolakki oli tähänastisista

saavutuksistani suurin, eikä sekään (kiitos mustikkashottien ja Monan holtittomasti viuhuvan kyynänpään) ollut säilynyt valkoisena ensimmäistä vappua pidempään.

Mathilda ei onnekseni meriiteistä piitannut, kuten hän oli pullakahvien äärellä käymässämme työhaastattelussa julistanut. Hän arvosti enemmän omatoimisuutta ja rehellisyyttä, ominaisuuksia joita minulta tuntui löytyvän, kun sillä tavalla kursailematta tunnustin koulutukselliset puutteeni. Muistin elävästi, miten Mathilda oli sen sanottuaan iskenyt räikeästi meikattua silmänsä ja ojentanut minulle käsin kirjoitetun työsopimuksen. Ja senkin minä muistin, miten kuulakärkikynän päässä keikkuva yksisarvinen oli heilunut villisti, kun olin allekirjoittanut sopimuksen kynä sauhuten.

Mona nosti virnistäen kättään tiskin takaa, kun näki minun viuhahtavan Kahvilan ikkunan ohi. Lämpö läikähti rinnasani, kun huiskutin takaisin ja kiiruhdin porttikongista henkilökunnan sisäänkäynnille. Kahvilassa oli selvästi kaihattu minua toukokuussa, jolloin olin pääsykokeita silmällä pitäen tuhlannut kaikki lomapäiväni hukkaan heitettyyn lukulomaan.

En voinut kuin ihmetellä, miten loma oli kahden ensimmäisen päivän jälkeen suistunut niin näyttävästi raiteiltaan. Lukeminen oli vaihtunut jonninjoutavaan lusmuiluun, tuloksettomaan Tinder-miesten metsästykseseen ja lohturuokaa notkuvien hyllyjen tyhjentämiseen. Jopa opiskelun laiminlyöntiin oikeuttavien tekosyiden keksiminen oli lopulta alkanut käydä ihan työstä! Tuntui hyvältä palata jo sellaisiin hommiin, joista jäisi käteen muutakin kuin swaipailusta puutunut peukalo.

Mona oli takaovella vastassa, kun myrskysin sisään viisi minuuttia myöhässä.

”Näytät jotenkin hassulta”, hän tervehti, kun potkaisin kengät telineeseen ja pyyhkäisin hikeä otsaltani.

”Kiitti vaan! Sitä kutsutaan krapulaksi”, sanoin heivatesani repun taukotilan nurkkaan. Mona tarttui olkapäihini ja tutkaili kasvojani kulmat mietteliiässä kurtussa.

”Sä olet meikannut vain toisen silmän”, hän sitten oivalsi ja remahti nauruun. Irrottauduin epäuskoisena Monan otteesta. Koukkasin vessanoven auki essun naruja solmiesani, vilkaisin peiliin ja voihkaisin.

”Just. Näytän ääliöltä! Miroilta tuli viesti, kun olin meikkaamassa, ja mulla meni pasmat sekaisin.”

Nauru loppui lyhyeen.

”Et kai sä ääliö vastannut sille?”

”No en!”

Peilistä näin, kuinka Mona nosti peukalonsa ilmaan.

”En vielä”, tunnustin irvistäen ja käännyin ympäri. ”Koska ei ollut aikaa keksiä mitään riittävän nokkelaa.”

Monan käsi valahti alas. Sitten se nousi terävään kulmaan lantiolle.

”Et voi olla tosissasi, Luna!” Älähdin kivusta, kun etusormi tökkäsi terävästi rintaani. ”Sun pitää unohtaa se molopää, tajuatko?”

”Saattaisin unohtaakin, jos se ei laittaisi viestiä joka viikko.”

Mona muljautti silmiään. ”Tuskin laittaisi, jos sä et vastaisi sille. Joka. Vitun. Kerta.”

Salin puolelta kuului kellon kilinää ja sitten valitettavan tutun kanta-asiakkaan nariseva ääni:

”Haloo! Eikö täällä saa ollenkaan palvelua? Voin minä mennä naapuriinkin ostamaan kahvini. ONKO TÄÄLLÄ KETÄÄN?”

Mona heitti päänsä takakenoon ja päästi pitkän puhaluksen. ”Voi kun menisitkin muualle”, hän mutisi ennen

kuin asetteli etusormet suupieliiinsä ja veti huulensa leveään hymyyn. Sandaalien pohjat vinkuivat salin puolelle kiiruh-tavien askelten tahtiin.

”Anteeksi kun jouduitte odottamaan, rouva! Piti pistää pullat paistumaan. Mitäs teille laitetaan – se tavallinen?”

Kahvilan ovi avautui kilahtaen, ja tuttu miesääni huikkasi iloisesti hyvät huomenet. Sydän hypähti rinnassani kuin ulos pyrkivä nyrkki, ja kuuma espressokuppi oli vähällä livetä otteestani.

”Pysy siellä!” Mona suhisi hampaidensa välistä ja painoi minut takaisin kumaraan, kun yritin nousta tiskikoneen äärestä tervehtimään. ”Sun pyllä näyttää hyvältä noin.”

Olisin ilman muuta protestoinut, jos eriparisilmäni eivät samalla hetkellä olisi heijastuneet espressokoneen kyljestä. Ripsivärin tuloksettoman pois hinkkaamisen seurauksena kuivunutta mähmää oli nyt myös vasemman silmän alla. *Mahtavaa*. Aivan kuin olisin joutunut alakynteen baari-illan nakkijonossa. Kirosin mielessäni Miron ja hänen surkeat ajoituksensa, kun kumarruin lannistuneena kohti tiskikoneen alatelinettä. Kunpa olisin muistanut, mistä kulmasta takamukseni olemattomat muodot tulivat parhaiten esiin! Työhousujen saumat ainakin tuntuivat kiristyvän oikeista kohdista, kun suoristin jalkani ja kurkotin sormenpääni perimmäiseen nurkkaan.

”Cappuccino tuplana?” Mona varmisti Mikaelin vakio-tilauksen. Vastausta ei kuulunut, joten Mikael varmaankin yhdisti nimettömän ja peukalon tapansa mukaan myöntymisen merkiksi. Kassakone kilahti ja kuitti tulostui kortinlukijasta.

”Huomenta, Luna.”

Tiskikoneen pohjalta löytynyt hammastikku puristui tiukemmin sormieni väliin. *Hyvä luoja*. Minun nimeni

Mikaelin huulilla – olisin jäänyt vähemmästäkin. Miten ihmeessä hän ylipäätään tiesi nimeni, vaikka emme olleet koskaan varsinaisesti esittäytyneet?

Kaksi kokonaista työpäivää olimme Monan kanssa yrittäneet tulkita Mikaelin allekirjoitusta kahviin tuhuriintuneen kuitin alareunasta. Olimme veikanneet Aapelia, Nikolasta, Morgania ja Melkeriä, kunnes Mona oli kyllästynyt arvailuun ja pyytänyt Mikaelin henkilöllisyystodistusta seuraavan oston yhteydessä. (*Pomon määräys, ymmärrät varmaan. Se on ihan ylitarkka kaikesta, semmoinen nillittäjä.*) Siitä lähtien Mikael oli pyytämättä vilauttanut ajokorttiaan. Tiesin jo hänen syntymäpäivänsä ja muistin ulkoa myös henkilötunnuksen loppuosan, vaikka olin omantunnon soimatessa yrittänyt sen parhaani mukaan unohtaa.

”Luna?” Mona sanoi ja tökkäsi takapuoltani polvellaan. ”Täällä olisi sulle tilaus.”

Kuumotus ehti nousta kasvoilleni ennen kuin oivalsin, ettei Mona tällä kertaa heittänyt härskiä läppää, vaan tarkoitti Mikaelin tilaamaa cappuccinoa, ei miestä itseään. Suoristauduin jaloilleni, suljin tiskikoneen luukun ja haroin vesihöyrystä kostuneeseen otsaan liimaantuneet hiukset sivummalle. Vilkaisin tiskillä odottelevaa Mikaelia ja nyökkäsin suupielet nykien. Miehen silmät olivat kuin kaksi suklaanappia ja iho samanvärisen kuin viereisen asiakkaan maitokahvi. Tumma kiharainen tukka kuin Aragornilla.

”Huomenta, Mika...” katkaisin hätäpäissäni lauseen, jottei mies arvaisi, että olin urkinut tietooni hänen nimensä. ”Kahvi tulossa!”

”Lunalla on vauhti päällä”, sanoi Mona naurahtaen ja vilkaisi minuun. *Play it cool*, sanoivat sen sijaan kireä hymy ja silmien terävä tuijotus. ”Me tuodaan cappuccino pöytään.”

Tuplaespresso valui kuppiin ohuena nauhana. Sitä odottaessani pyörittelin suhahtelevaa pilliä maitokannussa ja yritin päättää, kaataisinko cappuccinon pinnalle lehtikuvion vai sydämen. Lehtikuvio oli vaativampi ja tekisi ehkä Mikaeliin suuremman vaikutuksen. Toisaalta sydän saattaisi toimia hienovaraisena vihjeenä, jonka mies sitten voisi tulkita haluamallaan tavalla – joko kiinnostuksen osoituksena tai Kahvilan yleisenä protokollana. Kopautin kannun pöytään kuplat tasoittaakseni ja aloin valuttaa maitovaahtoa varmoin ottein. Puolivälissä muutin vielä kerran mieltäni, ja yhden harkitsemattoman liikkeen jälkeen komeili cappuccinon päällä pallojen reunustama paksu kanki. Kaksi pyöreää kivistä ja tanassa seisova penis. *Voi jesus...* Muulla tavoin sitä oli mahdoton tulkita.

”Latte ja cappuccino!” Mona huikkasi kassalta seuraavan tilauksen. Ovi kilahdi auki, ja uusi neljän hengen seurue käveli iloisesti rupertellen jonon jatkoksi.

Voi luoja voi luoja voi luoja.

”Haluatko sä viedä sen? Mä voin tulla jatkamaan.”

Käännyin Monaan päin cappuccino kädessäni ja voihkaisin. En todellakaan halunnut viedä kahvia. En etenkin Mikaelille, joka vilkaisi juuri rannekelloaan ja nosti sitten hymyillen etusormensa ilmaan minut huomattessaan. Oli liian myöhäistä perääntyä. Mona pärskähti vesilasiinsa, kun hänen katseensa siirtyi epätoivoisista kasvoistani käsieni välissä komeilevaan maitovaahtopenikseen.

”Miten ihmeessä sä onnistuit?” hän kysyi nauruaan pidätellen. ”Sano, että se on kaktus! Tai nenä?” Monan riemastunut kuiskailu kuului selkäni takaa, kun lähdin kiikkuttamaan vihjailevaa taideteostani kohti Mikaelin pöytää.

”Tupla-cappuccino, ole hyvä!” Laskin kahvin Mikaelin eteen ja tuijotin pöydän alta kurkistavien punaisten kangas-

tennareiden kärkiä. Toivoin, ettei mies vilkaisisi kahviin päinkään ennen kuin olisin kääntänyt selkäni ja palannut kassakoneen taakse häpeämään.

”Kiitos, Luna.” Siinä se taas oli, minun nimeni. Katseeni nousi salamana kengänkärjistä ja hukkuu ruskeisiin silmiin.

”Ollaanko me esittäytytty?” Minun oli saatava tietää.

Mikael nyökkäsi rintojeni suuntaan vinosti hymyillen. Ehdin jo pöyristyä hänen hävyttömyydestään ennen kuin muistin työpaistani rinnukseen kiinnitetyn nimikyltin. Tuhahdin omalle typeryydelleni. Tietenkään Mikael ei muistanut nimeäni, miehellä tuskin oli aavistustakaan siitä, kuka olin! Tämän kohtaamisen jälkeen hän kuitenkin taatusti muistaisi Lunan, sen kahviladuunarin, jolla oli liian pienet housut eikä ainoastaan punaiset huulet vaan kauttaaltaan punainen naama ja niin kiiltävä otsa, että siitä saattoi ihas-tella omaa kuvajaistaan. Ilmankos nainen oli niin puutteessa, että vihjaili tarpeistaan antamalla erikoiskahveille kokonaan uuden merkityksen.

”Toivottavasti maistuu!”

Käännyn kannoillani ja palasin sorvin ääreen. Hääräilin espressokoneen parissa niin kiireisenä, etten ehtinyt vilkkaistakaan Mikaeliin päin, ennen kuin Mona ilmoitti miehen lähteneen.

Pöytään oli jätetty tyhjä kahvikuppi ja suklaakonvehdin neliöksi taiteltu kääre. Kupin alta pilkistävän kuitin takaa paljastui piirustus: kaksi pistettä ja leveä kaari. Minä vastasin hymyyn ja sujautin aarteen vaivihkaa taskuuni.

Koiranelämää Kurvissa

”Jos oveen vielä asennettaisiin kalterit ja riippulukko, voisi yksiötä verrata vankiselliin.” Niin minulla oli tapana sanoa, kun tutut muuton jälkeen halusivat tietää uudesta vuokra-asunnostani. Sen kuullessaan ihmiset usein nauroivat hyväntahtoisesti ja taputtivat olkapäätäni silmäkulmiaan pyyhkien. Luna on vitsikkäällä tuulella, he varmaan ajattelivat, mutta minä en vitsailut.

Veljestäni Karrista oli ollut hauskaa, kun olin erikseen maininnut ykkösen asunnon kokoa kuvaillessani. ”*Vai että oikein kaksikymmentä ja yksi! Mitä ajattelit siihen yhteen neliöön laittaa – viherkasvin? Vai onko se varattu kirjapinollesi? Kirjahyllyä kämppään tuskin ainakaan mahtuu, ellet sitten ole valmis luopumaan sängystäsi.*” Itäisen kantakaupungin yksiöissä joka ikinen neliö oli mainitsemisen arvoinen, mutta sitä Oulussa asuva ysiluokkalainen ei kai voinut ymmärtää.

Ikkunan vieressä nökötti säilytyslaatikoksi avautuva sänky. Laatikko oli pullollaan liinavaatteita, ja sen huolestuttavasti ulisevat saranat olivat tekosyyni siihen, että vaihdoin lakanat harvemmin kuin kehtasin myöntää. Sänkyä vastapäätä oli edelliseltä asukkaalta jäänyt vaatekaappi, jonka ohi eteiseen päästäkseen oli vedettävä vatsa sisään ja kuljettava kylki edellä. Keittiön virkaa toimitti asunnon rasvaisin nurkkaus, jonka olin erottanut omaksi tilakseen kierrätyskeskuksesta

löytämälläni kahden hengen pöydällä. Kalusteesta oli tosin enemmän hyötyä vaateelineenä kuin ruokapöytänä, sillä oli pian käynyt selväksi, että ainakaan tuoli ei ollut sen yhden Karrin kyseenalaistaman neliön arvioinen.

Kaikesta huolimatta asunto oli lopulta alkanut tuntua kodilta, ja siihen liittyi jo paljon muistojakin. Ainakin valkoiseen kattoon, jonka nurkista maali oli lohkeillut ja jossa oli epämääräisiä roiskeita (kiinteistönvälittäjän mukaan kosteuden aiheuttamia, minä epäilin että jonkin aivan muun). Roiskeista alkoi muodostua mitä mielenkiintoisimpia kuvioita ja hahmoja, kun niitä tuijotti tarpeeksi pitkään, ja minä olin tuijotellut niitä tuntikausia. Olin maannut sängyllä – ainoa paikka, jossa mahduin makoilemaan koukistamatta jalkojani – ja yrittänyt ymmärtää, mistä kohtalon oikusta olin päätyneet tällaiseen tilanteeseen.

Vielä hetki sitten olin jakanut Miron kanssa mukavan kaksion Etu-Töölössä ja laatinut aktiivista viisivuotissuunnitelmaa, johon sisältyivät tutkinto, kihlat, omistusasunto ja esikoinen. Yhtäkkiä löysin itseni homeisesta koirankopista Kallion levottomasta sykkeestä, vailla kumppania, säästötiliä ja opiskelupaikkaa. Olin miettinyt ja miettinyt, missä kohtaa kaikki oli mennyt niin hirvittäväällä tavalla pieleen, mutta kerta toisensa jälkeen palasin otsa rypyssä samojen kysymysten äärelle.

Mutta kyllä muistojen sekaan hyviäkin mahtui, ihan varmasti! Kuten vaikka eräs maaliskuinen ilta, jolloin Sonja ja Mona olivat päättäneet, että minun oli aika unohtaa Miro. Tytöt olivat ilmestyneet kutsumatta ovelleni, mukanaan kolme pulloa kyykkyviiniä ja vaaleanpunaiset stringit, joiden kimaltelevaan etumukseen oli kirjailtu punaisella *strong, independent and SEXY*. Siitä oli ollut määrä tulla ultimaattinen tyttöjen ilta, jonka huipentumaksi löytäisin Helsingin yöstä

sydänsurujani paikkaavan laastarin. Ehkä tumman ja tulisen meksikaanin, tai sitten vahvan ja vähän vihaisen viikingin.

Kaksi pulloa sauvignon blanca ja joitakin huoneenlämpöisiä tequilashotteja myöhemmin olin nyyhkyttänyt silmät turvonneina Sonjan olkapäätä vasten ja halailut rumaa pehmonallea, jonka Miro oli voittanut edelliskesänä Linnanmäen pelikojusta. (”Tietenkin se voitti, se oli niin hyvä kaikessa! Siis IHAN KAIKESSA”, olin itkenyt menettämäni sankaria ja rutistanut nallea niin että sen silmät pullistuivat, kunnes Sonja oli uskaltanut kysymään, että eivätkös kaikki onginnassa voittaneet.) Stringit olivat lojuneet saksittuina lattialla, koska kolmannen viinilasin kumottuani en enää halunnutkaan olla vahva ja itsenäinen nainen, vaan rakastettu, naitettu ja paksuna. Mona oli halailut kylpyhuoneessa vessanpönttöä ja kiskaissut pystyyn könytyssään suihkuverhon alas, mikä olikin onni onnettomuudessa, sillä asunnossani oli sinä yönä kolme yöpyjää ja yksi ainoa peitto.

Jo ennen keskiyötä Mona ja Sonja olivat vetäneet sängyssäni sikeitä suihkuverhoineen ja minä olin sammunut pöydän alle peittoon kääriytyneenä. Illan saldoksi summailin mustat silmänaaluset, lihaskrampeja, yhden revenneen suihkuverhon ja kaksi päivää kestävä kaamean kankkusen.

Tarkemmin ajateltuna asuntoon ei tainnut sittenkään liittyä erityisen hyviä muistoja. Sellaisten aika kuitenkin tulisi väistämättä, sillä isompaan asuntoon muuttamisesta minun oli turha edes haaveilla. Näissäkin elinoloissa vuokra söi leijonanosan Kahvilan kuukausitienesteistä, mikä oli nähtävissä muun muassa kuun loppua kohti köyhtyvistä jääkaapin sisällöstä ja viikoittain vähenevistä Netflix & Chill -illoista Benin ja Jerryn seurassa. Netflixistä en luopunut, mutta pojat oli vaihdettava Pirkkaan.

Kenen
haaveet
sua
kyykyttää?

Luna on kyllästynyt kiristäviin farkkuihin, laiskoihin krapulapäiviin ja keskinkertaiseen elämään. On aika lopettaa päätön haahuileminen ja tulla parhaaksi versioksi omasta itsestään. Hyvästi bileet Helsingin yössä ja eksän perään vollottaminen! Tervetuloa häikäisevä jumalatar, Luna 2.0!

Pian Lunan kalenteri täyttyy salitreeneistä, kännykkä somekelpoisista belfeistä ja eväsasiat hampaissa narskuvasta parsasta. Tavoitteena on upea vartalo, täydellinen onni ja polttavan kuuma tosirakkaus. Mutta tie perille on pirun uuvuttava ja mutkainen – etenkin jos se on jonkun toisen valitsema.

SOFIA PEKKARISEN hersyvä esikoisromaani kuvaa totuutta kaihtamatta nuoren naisen kamppailua rakkauden janon, epärealististen ihanteiden ja omien haaveiden ristivedossa.

9 789520 426293

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-2629-3